

Tito je predao Boku Kotorsku, a svećenik Milanović vratio Istru Hrvatskoj

11.05.2015. HRVATSKA

Glavni dokument po kome je na Mirovnoj konferenciji u Parizu dogovoreno da Istra pripadne Hrvatskoj bila je Spomenica hrvatskog svećenstva u Istri koju je u Pazinu 12. veljače 1946. godine priredio "Zbor svećenika sv. Pavla za Istru", navodi Maxportal.

Pravi antifašisti su u Hrvatskoj izgubili rat. Među njima su i mnogi partizani. Prvi partizanski odred u Sisku nije išao u borbu za oslobađanje Hrvatske od fašizma nego kao pomoć Staljinu u borbi protiv nacističke Njemačke. Prave partizane kao antifašiste u Hrvatskoj je predvodio Andrija Hebrang kojeg je Tito dao likvidirati u Beogradu jer se nije uklapao u boljševički antifašizam.

Oni se hvale i tvrde da nebi bilo ovakove današnje Hrvatske da nije pobijedio antifašizam. Ovakve ili slobodne?

Evo i ja stajem na njihovu stranu i kažem: zaista nebi bilo ovakve Hrvatske, tj. umanjene za nekoliko stotina tisuća ubijenih Hrvata od Bleiburga do Đevđelije. Te grozne zločine počinili su crveni fašisti koji danas pripadaju Savezu antifašističkih boraca Hrvatske.

Isti se hvale kako je Tito ponovo pripojio Istru, Rijeku, neke otoke i dio Dalmacije Jugoslaviji. Hvali se time i premijer Milanović. Toj priči nasjedaju toliki naši intelektualci, kao „veliki“ novinari.

Novinar Gojko Borić hvali Tita za pripojenje Istre Hrvatskoj u sastavu Jugoslavije. Nakon pobjede Kolinde Grabar Kitarović na predsjedničkim izborima, koje naziva "pravim malim čudom", piše: „Za Josipovića glasovali su uglavnom oni djelovi Hrvatske koji nisu osjetili užase Domovinskog rata, potom u golemoj većini domicilni Srbi i stanovnici Istre koji su još uvijek zahvalni Titu zašto je njihov poluotok uključio u Jugoslaviju“.

Nakon što je Predsjednica Grabar Kitarović uklonila Titovu bistu s Pantovčaka Inoslav Bešker ironizira je taj potez:

"Dopala mi je ovih dana u ruke i karikaturna - piše Bešker - na kojoj Kardelj govori Titu: "Stari, Kolinda je maknula tvoju bistu s Pantovčaka."

"A tako! A je li vratila Istru Talijanima?", odgovara maršal (onaj s karikaturne, onaj pravi nema više rivu ni u Zadru koji je vratio Hrvatskoj).

Točno, i Tita nazivaju zločincem. Možemo reći da je njegova izvršna i zapovjedna odgovornost za etničko "čišćenje" Talijana iz gradova gdje su imali 90 i više posto stanovnika pod Austro-Ugarskom: Poreča, Rovinja, Kopa itd. Drugo da ne nabrajamo. Ali, podsjeća karikaturist, koliko je iskrena osuda ako prigrabimo sebi ono što je zločinac oteo ili strahovladom stekao ...", pita se Bešker

Kad je riječ o prisajedinjenju Istre s maticom zemljom onda

se nameće i pitanje kakav je status Istre prije bio da bi se „uključila“ u Jugoslaviju? Ne znam kako stoji sada u školskim udžbenicima, ali sjećam se da sam u klasičnoj gimnaziji šesdesetih godina učio iz povijesti (a sada sam i provjerio na internetu) kako je takozvanim Rapalskim ugovorom (Rapall gradić kraj Genove) 12. studenoga 1920. između kraljevine SHS i kraljevine Italije došlo do podjele teritorija, odnosno utvrđenje granica:

Glavni pregovarači na strani Kraljevine SHS bili su premijer Milenko Vesnić, ministar vanjskih poslova Ante Trumbić i ministar financija Kosta Stojanović, a s talijanske strane Giovanni Giolitti, Carlo Sforza i Ivanoe Bonomi. Talijanski pregovarači jasno su dali do znanja da bi se talijanski prijedlog trebao prihvatiti, a u suprotnom je Italija bila spremna sama uspostaviti granice predviđene Londonskim ugovorom. Time je delegacija Kraljevine SHS bila prisiljena potpisati nepovoljan ugovor, kojim su Italiji pripojeni Trst, Gorica, Gradiška i dio Kranjske, Istra (osim dijela općine Kastav), grad Zadar, otoci Cres i Lošinj, Lastovo i Palagruža, te je stvorena Slobodna Država Rijeka.

Rapalskim ugovorom talijanskoj nacionalnoj manjini u Kraljevini SHS bilo je omogućeno pravo optiranja za talijansko državljanstvo, uporaba talijanskog jezika i sloboda vjeroispovijesti, a hrvatskoj i slovenskoj nacionalnoj manjini u Italiji nisu dana nikakva zakonska jamstva koja bi omogućila njihovu nacionalnu opstojnost.

Zbog općega nezadovoljstva u Kraljevini SHS, ugovor nikada nije bio razmatran u Narodnoj skupštini, već je 26. lipnja 1921. ozakonjen bez parlamentarne rasprave te je, točno nakon godinu dana, bio potvrđen kraljevom odlukom.

Ugovor je velikim dijelom bio rezultat velikosrpske politike usmjerene na nagodbu s Italijom u cilju slabljenja hrvatskog položaja u Kraljevini SHS. Rapalskim ugovorom nastojala su se riješiti mnogobrojna otvorena pitanja oko granica dviju država, koja su postavljena Londonskim ugovorom 1915., a nisu bila riješena za mirovne konferencije u Parizu 1919.-1920.

Pregovori u Rapallu održani su u nepovoljnom međunarodnom političkom okruženju za Kraljevinu SHS zbog sve veće sklonosti britanske, francuske i američke diplomacije da popusti talijanskim zahtjevima. (Wikipedija).

Iz ovoga je vidljivo da nije dr. Ante Pavelić prodao Istru i navedeno Italiji, a još i danas mnogi, u dnevno političke svrhe, govore o Pavelićevoj prodaji, kao što, u iste svrhe, ne spominju raskid Rimskih ugovora Musolinija i Pavelića u kojem je Pavelić valjda mogao samo potvrditi odnosno potpisati postojeće stanje od Rapalla ili ratom pokušati oduzeti vratiti, ali kako bez vojske i oružja. A ustupke je bilo, prisilom, učiniti za dijelove Dalmacije, Gorskog kotara i još neke djelove ondašnje Banovine Hrvatske da bi konstituirali novu državu, i naravno jaku vojsku u toj državi. Ta zar to nije iracionalno i apsurdno ratno okruženje da bi mogao bilo što uvjetovati protivničkoj strani?

Raskid je učinjen proglašenjem pripojenja Istre i ostalog teritorija raskidom Rimskih kao i Rapalskog ugovora nakon kapitulacije Italije 8. rujna 1943. odnosno dan kasnije. Istog mjeseca, točnije 13. rujna 1943. u Pazinu NOO Istre donosi proglas kao nositelj nove vlasti i objavljuje kao politički manifest s odlukom o priključenju matici zemlji i proglašenju ujedinjenja s ostalom našom hrvatskom braćom, piše [Maxportal](#).

U proglasu pod nazivom Istarski narode stoji da je Istra oslobođena snagom vlastita oružja i masovnog dragovoljnog pristupanja partizanskim postrojbama te

voljom naroda. Proglas poručuje da je Istra hrvatska zemlja i da će hrvatska ostati te označava kraj fašističke i talijanske vlasti na prostoru Istre, smjenu sustava i početak legalnog djelovanja nove izvršne narodne vlasti.

Nigdje ovdje Tita ni Jugoslavije! Ali drugovi iz Jugoslavije dođeše kao hijene na plijen lava te pripojenje provukoše kroz ZAVNOH u Plaškom na svom drugom zasjedanju u listopadu iste godine, a AVNOJ krajem studenoga te godine u Jajcu. No to bijaše sve mrtvo slovo na papiru do Mirovne konferencije u Parizu 1946. kad su se krojile nove granice Europe.

Na toj konferenciji su bili istarski svećenici koji su imali odlučnu ulogu kod određivanja novih granica u pogledu Istre i drugih dijelova o kojima je bila riječ. Među tim svećenicima najpoznatiju ulogu imao je monsinjor Božo Milanović. Bio je jedan od predstavnika Istre na Mirovnoj konferenciji u Parizu 1946. na kojoj se odlučivalo o sudbini Istre nakon rata.

Podatke koje su prikupili mons. Milanović, Zvonimir Brumnić i drugi hrvatski svećenici bili su jedan od glavnih argumenata zašto je Istra kao dio Hrvatske ušla u sastav Jugoslavije.

Granice su dogovorene Pariškim mirovnim sporazumom 1947. godine po etničkom načelu, pa je zbog toga načela Trst pripao Italiji, a Istra Hrvatskoj. Glavni dokument po kome se u Parizu postupalo bila je Spomenica hrvatskog svećenstva u Istri Savezničkoj komisiji za razgraničenje Julijske krajine donesena u Pazinu 12. veljače 1946. godine.

Spomenicu je donio "Zbor svećenika sv. Pavla za Istru", a potpisali su je predsjednik Tomo Banko, tajnik Miro Bulešić, odbornici Božo Milanović, Leopold Jurca, Josip Pavlišić, Antun Cukarić i Srećko Štifić, kao i 48 članova odbora. Svećenici su u spomenici prikazali sve strahote koje su od Talijana podnosili Hrvati naročito svećenici od 1918. do 1943. godine, ali je Istra i pored toga ostala nastanjena u velikoj većini Hrvatima, pa zbog toga treba zauvijek pripasti jedino Hrvatskoj.

Zbog svih zasluga na mirovnoj konferenciji u Parizu kao i za ostatak Milanovićeva djelovanja, u Kringi je u njegovu čast postavljena spomen ploča na zgradi u kojoj je živio i radio. Zbog iznimnih zasluga 1962. je dobio počasni doktorat zagrebačkog sveučilišta.

Usput napominjem, ali ne manje važno, kako je Tito prepustio veliki dio Srijema (Banata i Bačke) i Boku Kotorsku, djelove Hrvatske, da bi udovoljio komunistima u Srbiji i Crnoj Gori, tj. da mu ne ugroze apsolutnu vlast komunističkog vođe i vladara-diktatora u novoj FNRJ, a da nam nije poznato kako je to učinjeno nekakvim ugovorom poput onoga Rapalskog ili možda srpskocrnogorskog ?

Ovo prepustiti znači odcijepiti i uključiti od nekoga ka nekome. Za očekivati je od, makar nekih, stanovnika Istre da se oglase, pogotovo mislim na sadašnje svećenstvo, da se oglase kako se slažu s pisanjem gospodina Gojka Borića ili se ograđuju od toga, ili pak i drugih izjava, navoda i tvrdnji kako je gore navedeno, tj. nekih naših "vrhunskih" intelektualaca ili visoko pozicioniranih društvenih djelatnika.

M.M.

[Share](#) Like [Share](#)

Add a comment...

Facebook social plugin